

Nửa (1 / 2) Chuyến Về Tết

Thái Kim Lan   Từ khi xa quê mấy mươi năm, tôi đã về thăm quê tính ra cũng đã mười mười lần. Muenchen và Huế, quãng cách không phải là gần, cuộc đi cũng như cuộc về lắm nỗi nhiều khê. Nhiều khê không phải vì đám hành lý lách kích quà bánh, áo quần tiền bạc cho bà con ở quê nhà, nhiều khê nằm nơi tấm lòng của người đi, mỗi lần lên đường lại cảm thấy mình như một cơn gió vô định, không tên. Rất nhiều khi sau cuộc chạy đua với thời gian để đến kịp giờ bay, hôn vội vàng đưa con gái đi tiễn, lật đặt lên tàu, kéo dây nịt an toàn khi phi cơ cất cánh, vừa hoàn hồn trong chiếc ghế, bất chợt câu hỏi hay đến với tôi khi nhìn qua khung kính phi cơ thành phố Muenchen dưới kia đang dần khuất : "tôi đi hay về?" Huế tôi sắp đến kia là quê tôi đó, đây Muenchen xa xôi này là nơi tôi đang sống gần hơn một nửa tuổi đời. Trở về hay Ra Đi ? Đi xa đưa con dưới đất đang trên đường Muenchen trở về nhà của mẹ là tôi, để Về gần AI nơi xứ Huế, khi hai phần ba người thân ở đó đã về với đất ? Cảm giác "mây nổi" xâm chiếm hết tâm hồn và câu trả lời không gọi được thành câu. Cũng thế ở phi trường Phú Bài, sau những phút giã từ bà con, anh chị em đưa tiễn tôi ĐI VỀ Muenchen, vừa ngồi trên máy bay, nhìn xuống dãy núi Trường Sơn xanh lam quen thuộc đang mờ dần nơi cuối trời, sông Hương xa tít lấp lánh như một lá tre nhỏ đâm nhói tim và câu hỏi lại đến : "tôi lại đi xa hay đang về với gia đình ? tôi sẽ về nhà hay đang xa nhà ?" Nhà mình thật sự là nơi đâu ? Lại thấy mình bỗng bênh như những đám mây trôi nổi đang lướt qua khung cửa phi cơ...Ở Huế vội vàng là thế, chưa đủ năm ba ngày quây quần với bà con bạn bè đã thấy mình đang lấy tư thế dợm chân chuẩn bị trở lại Muenchen. Về đến Muenchen vui gặp gia đình được mấy hôm chợt thấy hình như mình đang nhắm tính trong lòng chuyển đi Huế sắp tới, tuồng như mình đã để quên một thứ chi thân thiết nơi đó, phải về ngay để lấy đem theo...! Đã lâu rồi có một triết gia hiện sinh nào đó nói về tâm trạng "không nơi đâu là nhà", bị đất như số phận người Do Thái lang thang. Thảm trạng phi lý Camus * "lưu đày và quê nhà" trở nên một "cách nói hiện sinh" thời trang của những kẻ chưa bao giờ bước chân ra khỏi ngưỡng cửa ba bước như trường hợp của Trịnh Công Sơn thời thanh xuân. Người họ Trịnh một thời du ca với cơn mộng viễn du lênh đên làm trào nước bọt ứa nước mắt cho những kẻ ru rú xó nhà. Đến khi ném được vị lênh đên trời nước mới biết đoạn trường ai có qua cầu ! Nào ai có đạt đạo như Tô Đông Pha nghe kể sương mù Lô Sơn sóng dữ Triết Giang hăm hờ lặn núi trèo non đến đó " đến rồi lại thấy không gì khác : mù khói Lô Sơn, sóng Chiết giang" để bật cười ha hả rồi xách gói ra về. Tô Đông Pha đến và đi không một chút vướng bận còn kẻ tầm thường như tôi "đi thì nhớ ở thì vương" Mà "vương" thật ! Hể vương gió bên này thì lại nhớ mưa bên nớ, thấy nắng bên kia mà nhớ tuyết bên này. Thoạt đầu cứ cho rằng đó là một thứ tình nhớ rất tự nhiên, lành mạnh, ai không nhớ mới là kẻ vô tình. Cứ yên chí mình lành mạnh cho nên đã xem thường câu nhận xét nhẹ nhàng của ôn Thiện Siêu chùa Từ Đàm, một lần nghe tôi thưa chuyện trong điện thoại, ôn nói giọng đờn sơ, từng từng : " Ừ rằng nghe lạ ! xác bên nớ mà hồn thì ở bên ni, nói nghe như người nằm ngủ nói mê !" . Vị sư không thấy rõ mặt người đối thoại mà đã chẩn bệnh thấu tâm gan phèo phổi, còn người bệnh thì cứ tưởng mình vai u thịt bắp, lòng gan dạ thép nên cứ nhỡn nhỡ, mang ung thư trong dạ dày mà vẫn tưởng mình sung sức. Cho đến khi bệnh tình tọa họa mới biết mình ngắc ngoải trong cõi Đi-Về như câu chuyện về Tết nửa khóc nửa cười mà tôi sắp kể ra đây.

Năm ấy cuối đông, cuối đông bên trời Tây vào tháng hai tây lịch rơi nhằm vào tháng chạp âm lịch. Không biết những nơi nào có những ngày đông kỳ dị như ở Muenchen ? Mùa đông đang lê thê tuồng như còn mãi, bầu trời vẫn vũ mây xám mịt mù, cỏ cây đang tê cóng bất động như ở trong cõi chết, bỗng bất ngờ một tia nắng từ phương nào chiếu đến, le lói, sắc sảo như một đường kiếm vung ngang trời nhanh đến mười thành công lực, đâm xuyên mấy tầng mây, lướt qua những đỉnh núi nước đá, xẹt vào đường phố, chọc thẳng vào thị giác đến nhức mắt, quáng đầu. Nắng quái mùa đông thường làm quay quắt thần kinh, và kẻ nhạy cảm có thể bị"quật" như Tôn Ngộ Không bị chú Kim Cô, vật vả rên rỉ như có muôn nghìn mũi kim châm vào những huyết li ti của chân tóc. Đó là những lúc người Muenchen bỗng thấy chân đi hồng đất, thao thức, hốt hoảng trong một trạng thái thần kinh bị động. Cùng với tia nắng "Foehn""* quái dị là cơn gió bất ngờ ủa đến, lay tan nhanh đám tuyết trong vườn, không khi loãng đi trong hơi nóng đột ngột, vạn vật bỗng trần trụi sừng sốt trước cú chuyển trời xuất kỳ bất ý, ngơ ngác ngỡ ngàng như một phụ nữ đang thay áo bị tắm